

клонна възраст тия дрехи му бѣха прилика. Съ тѣхъ той посрещаше свети дни, съ тѣхъ излизаше предъ чужди хора, когато трѣбваше да се застѣпва за село и родъ и съ тѣхъ той се чувствувахе по-голѣмъ и силенъ. И затова тѣ, макаръ поизносени, ала бѣха тѣй улегнали на снагата му, че други дрехи, макаръ и нови да сѣ, не биха прилегнали така на стареца.

Павелъ дори не би могълъ да си представи баща си въ друго облекло за черква. Тѣй си го помни той: попригърбенъ, съ сукнената салтамарка и астраганенъ черъ калпакъ отива да се черкува: а връщайки се отъ черква по моста, крачи бавно и носи нѣщо за децата. Завърналъ се въ къщи, раздава симитчета отъ ржка на всички деца.